

[Indenrigsministeren.]

Udvalget af Loven om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse meget stærke Ønsker frem fra Venstres Side om, at den nævnte Lov maatte blive revideret, eventuelt om, at det kommunale Mæglingssraad maatte blive ophævet, og jeg stiller mig ikke helt uvenlig overfor disse Ønsker. Der er Overvejelser i Gang i Ministeriet, om man ikke kunde opnaa det samme, der er opnaaet gennem det kommunale Mæglingssraad, paa en anden og billigere Maade.

Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Henriette Crone) udtalte sin Betænkelse ved § 13, 5te Stykke, der omhandler Forholdet mellem Sygekasserne og Lægernes Organisation. Jeg er af den Opfattelse, at der er meget rigtigt i, hvad det ærede Medlem her sagde. Det ærede Medlem vil ogsaa kunne se det af nogle Bemærkninger, som jeg fremsatte i Folketinget ved Lovforslagets første Behandling, hvor jeg netop gjorde opmærksom paa, at naar man fra visse Sider meget stærkt var gaaet ind for dette Forhold, maatte man ikke glemme, at Sygekassernes Repræsentanter hævder, at den gældende Ordning i det store og hele har virket tilfredsstillende. Det vil altsaa sige, at de, der egentlig repræsenterer Patienterne, erklærer sig tilfredse med den bestaaende Ordning. Man maa derfor gaa frem med en vis Forsigtighed, naar det drejer sig om, at Statsmagten skal gribe ind paa dette Omraade. Derfor er jeg ogsaa villig til her i Tinget at forhandle om dette Spørgsmaals rette Løsning.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti (Oluf Jensen) benyttede som et Argument mod de Ændringer, der er foretaget i Folketinget, det Udtryk, at de næsten alle sammen skærpede Reglerne for Lægerne. Jeg vil gerne derom sige, at det i sig selv ikke for mig er noget Argument. Lægens Gerning er vel af saa vigtig og af saa særegen Natur, at der maa gives en meget vid Margin for Lægestanden, inden Lovgivningsmagten kommer og sætter sine Rammer omkring denne Gerning. Men paa den anden Side vil jeg dog gerne tilføje, at jeg tror ikke, Lægestanden skal være alt for følsom igen overfor, at saadanne Rammer afstikkes. Det forekom mig, da jeg læste nogle Artikler i Lægernes Tidsskrift, at de gav Udtryk for en alt for stor Følsomhed paa dette Omraade. Man maa heller ikke glemme, at Lægernes Gerning i det moderne Samfund har faaet et uhyre forøget Omfang. Den sociale Lovgivning har i den Grad ændret det, man kan kalde Lægernes Virksomheds-

omraade, at det er en given Ting, at vi er naaet til det Tidspunkt, da visse Rammer maa afstikkes. Og Lægestanden maa ikke glemme, at den er i Besiddelse af en Monopolstilling, der gør det rimeligt, at det øvrige Samfund vil have en vis Betryggelse overfor denne Monopolstilling. Jeg tror endvidere, at den Tankegang, jeg her giver Udtryk for, er i Lægestandens egen velforstaede Interesse. Jeg personlig har gennem mit Liv haft mange Erfaringer for, hvor fine Personligheder der findes indenfor den danske Lægestand. Jeg har baade personlig og gennem mange Bekendte oplevet, hvordan danske Læger ofte har øvet en Gerning, hvor de havde en Følelse af, at det tiltrængtes, uden nogen som helst Betaling. Jeg har i Virkeligheden ikke mødt mere uegennyttige Personligheder indenfor nogen Stand end indenfor Lægestanden. Men netop dette Forhold og det, at det kan erkendes af alle, der har noget Kendskab dertil, skal efter min Mening opfordre Lægestanden til at yde sit Bidrag til, at der skabes Sikkerhed for, at ikke andre indenfor Lægestanden, som ikke er helt indstillede paa samme Maade, som jeg her har antydnet, kaster deres Skygge over dem, som har denne Indstilling. Ikke mindst i en Tid som den, vi nu lever i, økonomisk set, tror jeg, det er overmaade vigtigt, at Lægestanden har denne Forstaaelse, og jeg har ogsaa ved en Lejlighed tilladt mig at gøre denne Opfattelse gældende overfor Danmarks Lægeforening, en Opfattelse, som — selvfølgelig — slet ikke mødte nogen Modsigelse fra denne Forenings Formand.

Jeg skal endnu kun sige til Ordføreren for det radikale Venstre (Gunnar Fog-Petersen), at jeg er ikke helt sikker paa, at hans og min Opfattelse med Hensyn til Lægens Vidnepligt falder sammen. Jeg er nærmest af den Opfattelse, at vi der er forskelligt indstillede. Jeg vil ikke gerne i Øjeblikket bidrage til, at Lægernes Vidnepligt begrænses mere, end den er det i den gældende Lovgivning.

Rytter: Overfor det ærede 15de tingvalgte Medlem (Oluf Jensen), der omtalte Bestemmelserne i § 6, 2det Stykke, om, hvad Lægen maa være med til, og hvad han skal have Indenrigsministerens Tilladelse til at være med til, vil jeg gerne sige, at det ærede Medlems Betragtninger maaske nok i det store og hele var rigtige, men i Apotekerlovens § 4 har vi nu faaet en Regel om dette Forhold — det kan være, det er en Fejl, men vi har faaet en saadan Regel, saa jeg ser ikke, at der paa dette